

BOTOS ZOLTÁN

Szakítsatok ti is belőle!

Minden hiábavalóságok közepette, amelytől nem tudok, de nem is akarok megszabadulni, ez egy álom volt. Az én álmom. Végül is oda jutottam, hogy leírom azzal a szándékkal, hogy másokkal megosszam.

Ma is úgy gondolom, hogy valóságként éltem meg, és nem tudom elfelejteni azt a három mondatot, amelyet akkor hozzám intézett. Hogy elfelejtssem? Készségem sincs hozzá, hiszen ma is jólesően hallok, pedig már egy fél év is eltelt azóta.

2016-ban, a nyár elején történt, hogy balesetet szenvedtem. Kórházba kerültem. Az intenzív osztályra szállítottak. Összetört csontjaim és egyéb sérüléseim miatt fájdalmaim szinte elviselhetetlenek voltak. Saját halálot kívántam, csak hogy megszabadulhassak kínjaitól. Mindezeket még tetézte az is, hogy nem tudtam elaludni. Az éjszakák végtelenül hosszúak tűntek. A sötétség gyenge kék fényében figyeltem az infúziófolyadék szabályos csöpögését, és vigyáztam arra, nehogy mélyebb lélegzetet vegyek, mert az éles fájdalommal járt a bordáim között. Testembe, ahová csak lehetett, csöveket vezettek. Az intenzív osztály orvosai és ápolói nagyon jól tudják, hogy az ilyen betegeknek mi jár a fejükben. Így hát kikötöttek, számba egy műcsontot dugtak. Arra haraphattam.

Akkor már vagy tíz napja nem aludtam. A hosszú ébrenlétektől és a fájdalomtól elgyötörten testem végre mély álomba zuhant. Megkönnyebültem. Talán egy hívó szóra felkeltem ágyamból, és elindultam a teraszra nyíló ajtó felé. Lépteim könnyűek, súlytalanok voltak. Félrehúztam az üvegajtót, és kiléptem a teraszra. Máris éreztem az éjszaka friss és hűvös szelét. Összehúztam magamon a fürdőköpenyem, nehogy a szél be tudjon bújni a köpenyem alá. Egy keskeny vaslépcsőt láttam magam előtt, ami felfelé vezetett. A lépcső mindkét oldalát vaskorlát zárta le. A lépcsősor bal oldalán óriási fenyőfa rönkök négyes sorban egymásra rakva, a lépcső aljától egészen a tetejéig. A farönkök felém eső részén ceruzaszzerűen hegyesre voltak faragva. Közöttük víz csordogált. A tetején egy tiszta vizű folyó nagy sebességgel zúdult alá. Úgy gondoltam akkor, hogy a Vág folyó felső folyásánál vagyok, és itt a kórház is.

Ez a tiszta víz olyan, mint egy szerelmes ifjú, aki rohan a randevúja felé. Buckákon és köveken át csak siet, a találkozás közeledtével vágya fokozódik, alig várja, hogy szerelme magába fogadja őt. Ösztönös elragadtatás ez mindkettejük részéről, amely az egyesülés pillanatában melengető érzést, majd megbékélést hoz.

Vízpermet szórta tele a lépcsősort, így nekem is jutott belőle. A lépcsősor tetejénél a folyó jobbra kiszélesedett, és errefelé folytatódott a vasjárda. Ahogy a lépcsősor tetejére értem, nekem háttal állva egy férfialakot láttam. Lábai alatt egy henger alakú hirdetőoszlop forgott, amit ő hajtott a lábaival, a víz sebességének megfelelően. Látni szerettem volna ezt az alakot, ezért egy pár lépést jobbra kellett mennem. Végre rápillantottam.

Jézust láttam magam előtt.

Itt áll előttem ez a mennyei lény, akinek a látványa áttörte bennem azt a korlátozottságot, amely engem tőle és Istentől távol tartott. Katolikus neveltetésem ellenére nem hittem a teremtésméletben a tudomány eddigi fejlődése és olvasottságom okán. De most elszégyelltem magam. Olvasottságom és képességeim miatti fennhéjázásom ebben a pillanatban sáros porrá változott. Mintha már várt volna, és rám nézett. Arca szép volt és nyugodt. Hosszú fekete haja simára fésült, és a válláig ért. Gondozott körszakállt viselt. Bordó, hosszú köpenyének széles gallérja világosabb volt. Szépsége, ápolt külseje és nyugalma egész testemet áthatotta, könnyűvé tette. Néztem őt, ahogyan lépteivel hajtotta ezt a hengert. Keresztbe font karjait köpenyének széles ujjai alá rejtette. Rám nézett és a következőket mondta:

– Ne félj! Vigyázok rád! Meg fogsz gyógyulni!

Ezzel a három határozott mondattal szólt hozzám, amit még most is hallok. Azon a fekvő, henger alakú hirdetőoszlopon, amit ő továbbra is hajtott, egy nagy méretű kép volt szépen körbekasírozva. A kép őt ábrázolta.

Már elindultam visszafelé, amikor újra megszólalt.

– Várj még egy kicsit! – szólt nyugodt hangján.

– Látod azt a nagy hirdetőoszlopot a vízen forogva?

Megfordultam, és egy kicsit távolabb valóban láttam egy nagyobb hengert, amit a víz forgatott, rajta egy nagyobb méretű plakát, ami szintén ugyanúgy Jézust ábrázolta. Újra megszólalt.

– Szakíts magadnak abból a plakátból, amilyen nagyot csak tudsz, mert az a kép 24 karátos aranyból van. Odamentem. Egyik végén sikerült is megbontanom ezt a képet, és egy jókora darabot szakítottam belőle. A

mellemre hajtva összegyűrtem, és magam előtt tartva elindultam a kórterem felé. Jézus újra megszólított:

– Ezt add el, fogsz kapni érte 179.000 Ft-ot! Szólj még a barátaidnak, ismerőseidnek, ők is szakítsanak belőle!

Többet nem szólt. Visszaérve az ágyamhoz lefeküdtem. Már délelőtt volt, amikor felébredtem...

Kedves barátaim, szakítsatok ti is belőle!

Utólag otthon összeszámoltuk a kórház miatt elköltözött pénzt, és az összeg nagyjából egyezett.

Farkas András: Kaszáló öreg